

DERINIMO PAŽYMA
DĖL LIETUVOS RESPUBLIKOS BAUDŽIAMOJO PROCESO KODEKSO
35, 168, 170, 214, 217, 218, 234, 381, 418, 426 STRAIPSNIŲ IR PRIEDO PAKEITIMO, KODEKSO PAPILDYMO 17⁴ IR 67¹ STRAIPSNIAIS
ĮSTATYMO IR LIETUVOS RESPUBLIKOS ĮSTATYMO DĖL EUROPOS SĄJUNGOS VALSTYBIŲ NARIŲ SPRENDIMŲ
BAUDŽIAMOSIOSE BYLOSE TARPUSAVIO PRIPAŽINIMO IR VYKDYMO NR. XII-1322 1, 51, 59, 65, 69 STRAIPSNIŲ IR PRIEDO
PAKEITIMO BEI ĮSTATYMO PAPILDYMO NAUJU XIV SKYRIUMI ĮSTATYMO PROJEKTŲ

Institucija	Pastabos	Įvertinimas
Lietuvos Respublikos generalinės prokuratūros 2020-01-23 raštas Nr. 17.2.-437	<p><...></p> <p>3. Įstatymo dėl sprendimų pripažinimo ir vykdymo projekto 51 ir 65 straipsniuose aptariamai atvejai, kai Europos tyrimo orderis ar turto (arba įrodymų) arešto aktas būtų gaunami iš valstybės narės, nedalyvaujančios tvirtesniame bendradarbiavime dėl Europos prokuratūros, taigi nebūtų įvykdyta sąlyga „atliekant ikiteisminį tyrimą, kai kompetentinga institucija paskirta Europos prokuratūra“ ir siūlomos nuostatos praktikoje nebūtų įgyvendinamos. Generalinės prokuratūros nuomone, galimai tikslinga suteikti Europos deleguotajam prokurorui teisę pripažinti ir vykdyti Europos tyrimo orderius, turto (arba įrodymų) arešto aktus, kai jie išduoti bylose dėl nusikalstamų veikų, priskirtinų Europos prokuratūros kompetencijai, arba susiję su Europos prokuratūros atliekamu ikiteisminiu tyrimu, atitinkamai šias sąlygas įtvirtinant 51 ir 65 straipsniuose. Nepaisant to, siunčiančiajai kitos valstybės narės kompetentingai institucijai iš anksto gali būti sudėtinga minėtas aplinkybes įvertinti, todėl tikslingiau būtų numatyti, kad aptariamais atvejais Europos tyrimo orderį ar turto (arba įrodymų) arešto aktą Europos deleguotasis prokuroras gali gauti ir per Lietuvos Respublikos generalinę prokuratūrą, paliekant teisę pripažinti Europos deleguotam prokurorui.</p> <p>7. Pažymėtina, kad siūlomas Baudžiamojo proceso kodekso projekto 67¹ straipsnis nukreipia į Kodekso</p>	<p>Atsižvelgta iš dalies.</p> <p>Siekiant užtikrinti Europos deleguotojo prokuroro kaip Europos prokuratūros valstybinės išraiškos nepriklausomumą, tokius aktus (Europos arešto orderį ar turto (arba įrodymų) arešto aktą) Europos deleguotasis prokuroras turėtų gauti tiesiogiai. Jeigu tokius aktus gaus Generalinė prokuratūra (įskaitant ir atvejus, kai nedalyvaujanti valstybė narė nežinos, kad atliekamas tyrimas susijęs su Europos prokuratūros kompetencija), manytume, kad jie bendrąja tvarka turėtų būti perduodami kompetentingam Europos deleguotajam prokurorui. Tam atskiرو reguliavimo nereikia. Manytume, kad gavimo per Generalinę prokuratūrą įtvirtinimas keltų Europos deleguotojo prokuroro statuso supratimo problemą, kadangi, kaip minėta, jis savo veiksmus atliks nepriklausomai, o tarpininko numatymas susižinojimo procese nesuderinamas su tokiu statusu. Be to, bus padaryti reikiami pranešimai, Europos prokuratūrą (<i>per se</i> ar per Europos deleguotąjį prokurorą) nurodant kaip kompetentingą instituciją Reglamento nustatytais atvejais.</p> <p>Atsižvelgta iš dalies</p> <p>Atkreipiame dėmesį, kad kalbant apie santykius su trečiosiomis šalimis ir tarptautinėmis organizacijomis, visų pirma, kalbame apie Europos Sąjungos</p>

nuostatas, kurios reglamentuoja Lietuvos Respublikos teismų ir prokuratūros susižinojimą su užsienio valstybių įstaigomis ir tarptautinėmis organizacijomis. Manytina, kad toks bendradarbiavimo su trečiosiomis valstybėmis baudžiamosiose bylose, kuriose ikiteisminį tyrimą atlieka Europos prokuratūra, reglamentavimas nėra pakankamas. Be to, santykiai, kuriuos siekiama sureguliuoti Baudžiamojo proceso kodekso projekto 67¹ straipsniu, neatitinka Baudžiamojo proceso kodekso IV skyriaus ir paties straipsnio pavadinimo. Generalinės prokuratūros nuomone, Baudžiamojo proceso kodekso projekto 67¹ straipsnis tikslintinas, jo nuostatos turėtų būti labiau detalizuotos <...>

įstaigos – Europos prokuratūros – santykius. Tokie santykiai turi būti reguliuojami atitinkamų tarptautinių teisės aktų pagrindu. Vadovaujantis Reglamento 104 straipsniu, Europos prokuratūra gali sudaryti darbo susitarimus su trečiųjų valstybių institucijomis ir tarptautinėmis organizacijomis. Bendradarbiavimo pagrindu gali tapti ir Europos Sąjungos sudaryti tarptautiniai susitarimai su viena ar keliomis trečiosiomis valstybėmis, tarptautiniai susitarimai, prie kurių Europos Sąjunga prisijungė arba pagal kuriuos Europos prokuratūra yra nurodyta kaip kompetentinga institucija. Tokie susitarimai Europos prokuratūros kompetencijai priklausančiose srityse jai bus privalomi. Kaip pavyzdį galima paminėti 1959 m. balandžio 20 d. Europos Konvenciją dėl savitarpio pagalbos baudžiamosiose bylose. Pažymėtina, kad šie aspektai yra išsamiai aptariami Europos Sąjungos tarybos darbo grupėje, kurioje diskutuojama ar Europos prokuratūra gali būti ir jeigu taip, koku būdu, nurodyta kaip kompetentinga institucija. Svarstoma, kad aptariamoms Konvencijos atveju, Europos Sąjungos valstybės narės turės pranešti, kad Europos prokuratūra yra kompetentinga institucija. Nors galutinio sprendimo dar nėra, diskusijose linkstama, kad valstybės narės turės padaryti pareiškimus, kad Europos prokuratūra yra skiriama kompetentinga institucija, tokie pareiškimai bus išsamūs, paaiškinantys visas teises pasekmes. Pažymėtina, kad Lietuvoje pareiškimai yra daromi ratifikavimo įstatyme. Tačiau šiuo konkrečiu atveju yra planuojama, kad bus pateiktas išsamus ir platus paaiškinimas Įstatymo priede. Todėl, Teisingumo ministerijos, nuomone pateikus Lietuvos pareiškimą pagal 1959 m. balandžio 20 d. Konvenciją, bus sudarytas teisinis pagrindas Europos deleguotam prokurorui kreiptis į kitas valstybes, kurioms galioja Konvencija.

Be to, Europos prokuratūros bendradarbiavimas būtų galimas ir naudojantis valstybės narės dvišaliais tarptautiniais susitarimais (esant poreikiui per nacionalines institucijas). Tačiau šiuo atveju susitarimo šalys turės būti informuojamos, kad siekiama bendradarbiavimo Europos prokuratūros atliekamų tyrimu atžvilgiu.

Apibendrinant, Europos prokuratūros santykiai su trečiosiomis šalimis turės būti reguliuojami tarptautinių susitarimų pagrindu (daugiašalių ar dvišalių).